Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

8. rujna 2015.*

„Žalba – Damping – Uredba (EZ) br. 384/96 – Članak 4. stavak 1., članak 5. stavak 4. i članak 9. stavak 1. – Uredba (EZ) br. 1205/2007 – Uvoz integriranih elektroničkih kompaktnih fluorescentnih rasvjetnih tijela (CFL-i) podrijetlom iz Kine, Vijetnama, Pakistana i s Filipina – Šteta nanesena proizvodnji Zajednice – Većinski dio ukupne proizvodnje Zajednice istovjetnih proizvoda“

U predmetu C-511/13 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 23. rujna 2013.,

Philips Lighting Poland S. A., sa sjedištem u Pili (Poljska),

Philips Lighting BV, sa sjedištem u Eindhovenu (Nizozemska),

koje zastupa L. Catrain González, *abogada* i E. Wright, *barrister*,

žalitelji,

druge stranke u postupku su:

Vijeće Europske unije, koje zastupa S. Boelaert, u svojstvu agenta, uz asistenciju S. Gubela, odvjetnika i B. O'Connora, *solicitor*,

tuženik u prvom stupnju,

Hangzhou Duralamp Electronics Co. Ltd, sa sjedištem u Hangzhouu (Kina),

GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt.), sa sjedištem u Budimpešti (Mađarska),

Osram GmbH, sa sjedištem u Münchenu (Njemačka), koji zastupaju R. Bierwagen i C. Hipp, *Rechtsanwälte*,

Europska komisija, koju zastupaju L. Armati i J.-F. Brakeland, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourgu,

intervenijenti u prvom stupnju,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: V. Skouris, predsjednik, K. Lenaerts, potpredsjednik, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz i K. Jürimäe, predsjednici vijeća, A. Rosas, E. Juhász (izvjestitelj), C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas i C. Lycourgos, suci,

* Jezik postupka: engleski

nezavisni odvjetnik: Y. Bot,

tajnik: L. Hewlett, glavni administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 10. veljače 2015.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 26. ožujka 2015.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom žalbom Philips Lighting Poland S. A. (u daljnjem tekstu: Philips Poland) i Philips Lighting BV (u daljnjem tekstu: Philips Pays-Bas) zahtijevaju ukidanje presude Općeg suda od 11. srpnja 2013., Philips Lighting Poland i Philips Lighting/Vijeće (T-469/07, EU:T:2013:370, u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je odbio njihovu tužbu za poništenje Uredbe Vijeća (EZ) br. 1205/2007 od 15. listopada 2007. koja uvodi antidampinšku pristojbu na uvoz integriranih elektroničkih kompaktnih fluorescentnih rasvjetnih tijela (CFL-i) podrijetlom iz Narodne Republike Kine, nakon revizije zbog isteka mjera, izvršene sukladno članku 11. stavku 2. Uredbe (EZ) br. 384/96 te kojom se proširuje primjena mjera na uvoz istog proizvoda poslanog iz Socijalističke Republike Vijetnama, Islamske Republike Pakistana i Republike Filipina (SL L 272, str. 1., u daljnjem tekstu: sporna uredba).

Pravni okvir

Antidampinški sporazum iz 1994.

2 Odlukom Vijeća 94/800/EZ od 22. prosinca 1994. o sklapanju u ime Europske zajednice, s obzirom na pitanja iz njezine nadležnosti, sporazuma postignutih u Urugvajskom krugu multilateralnih pregovora (1986.-1994.) (SL L 336, str. 1.) Vijeće Europske unije odobrilo je Sporazum o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (WTO), potpisan u Marrakešu 15. travnja 1994. te sporazume iz Priloga 1., 2. i 3. tom sporazumu, među kojima i Opći sporazum o carinama i trgovini 1994. (SL L 336, str. 11., u daljnjem tekstu: GATT iz 1994.) te Sporazum o primjeni članka VI. Općeg sporazuma o carinama i trgovini 1994. (SL L 336, str. 103., u daljnjem tekstu: Antidampinški sporazum iz 1994.).

3 Članak 1. potonjeg sporazuma određuje:

„Antidampinška mjera može se primijeniti samo pod uvjetima predviđenima člankom VI. GATT-a 1994. [...] i vođenima u skladu s odredbama ovog Sporazuma. Sljedeće odredbe uređuju primjenu članka VI. GATT-a 1994., ako su radnje poduzete u skladu s antidampinškim zakonodavstvom ili propisima.“[neslužbeni prijevod]

4 Članak 4.1. navedenog sporazuma predviđa:

„Za potrebe ovog Sporazuma izraz ‚domaća proizvodnja’ odnosi se na cjelinu domaćih proizvođača sličnih proizvoda ili na one proizvođače čija proizvodnja određenog proizvoda čini pretežan dio ukupne domaće proizvodnje tih proizvoda; [...]“ [neslužbeni prijevod]

5 Članak 5. istog sporazuma propisuje:

„5.1. Osim odredbi stavka 6., ispitni postupak s ciljem utvrđivanja postojanja, stupnja i učinka bilo kojeg navodnog dampinga pokreće se na temelju pisanog zahtjeva od strane ili u ime određene domaće proizvodnje.

[...]

5.4. Ispitni postupak prema stavku 1. neće biti pokrenut ako nadležna tijela ne utvrde, na temelju ispitivanja izraženog stupnja podrške ili protivljenja zahtjevu [...] domaćih proizvođača sličnog proizvoda, da je zahtjev podnesen od strane ili u ime domaće proizvodnje [...]. Smatrat će se da je zahtjev podnesen ‚od strane ili u ime domaće proizvodnje' ako ga podupiru oni domaći proizvođači čija zajednička proizvodnja čini više od 50% ukupne proizvodnje sličnog proizvoda koji proizvodi onaj dio domaće proizvodnje koji ili podržava ili se suprotstavlja zahtjevu. Međutim, neće biti pokrenut nikakav postupak ako je postotak domaćih proizvođača koji izričito podržavaju zahtjev manji od 25% ukupne domaće proizvodnje sličnog proizvoda.[neslužbeni prijevod]

[...]"

Uredba (EZ) br. 384/96

6 Osnovni antidampinški propisi primjenjivi na predmetne činjenice doneseni su Uredbom Vijeća (EZ) br. 384/96 od 22. prosinca 1995. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 1996., L 56, str. 1.), kako je izmijenjena i dopunjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 2117/2005 od 21. prosinca 2005. (SL L 340, str. 17.) (u daljnjem tekstu: Osnovna uredba). Osnovna uredba stavljena je izvan snage i zamijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL L 343, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.). Potonja uredba se u ovom slučaju ne primjenjuje *ratione temporis*.

7 Uvodne izjave 1. do 3. i uvodna izjava 5. Osnovne uredbe propisuju:

„ (1) budući da je Uredbom Vijeća (EEZ) br. 2423/88 [od 11. srpnja 1988. o zaštiti od dampinškog uvoza i subvencija iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL L 209, str. 1.)] Vijeće uvelo zajednička pravila o zaštiti od dampinškog uvoza i subvencija iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice;

(2) budući da su ta zajednička pravila uvedena u skladu s postojećim međunarodnim obvezama, osobito onima koje proizlaze iz članka VI. Općeg sporazuma o carinama i trgovini [od 30. listopada 1947.] (u daljnjem tekstu: Opći sporazum), Sporazuma o primjeni članka VI. Općeg sporazuma [o carinama i trgovini, koji je u ime Komisije odobren Odlukom Vijeća 80/271/EEZ od 10. prosinca 1979. o sklapanju multilateralnih sporazuma slijedom trgovinskih pregovora od 1973. do 1979. (SL 1980., L 71, str. 1.)] (Antidampinški sporazum iz 1979.) i Sporazuma o tumačenju i primjeni članaka VI., XVI. i XXIII. Općeg sporazuma [o carinama i trgovini, koji je u ime Zajednice odobren istom odlukom] (Pravila za kompenzacijske pristojbe);

(3) budući da su multilateralni trgovački pregovori zaključeni 1994. završili s novim sporazumima o primjeni članka VI. Općeg sporazuma i da, stoga, treba izmijeniti pravila Zajednice s obzirom na te nove sporazume; [...]

[...]

(5) budući da novi sporazum o dampingu, odnosno [Antidampinški sporazum iz 1994.] sadrži nova i detaljna pravila, posebno u odnosu na izračunavanje dampinga, postupke za pokretanje i vođenje ispitnog postupka, uključujući utvrđivanje i postupanje s činjenicama, uvođenje privremenih mjera, uvođenje i naplatu antidampinških pristojbi, trajanje i reviziju antidampinških mjera i javnu objavu podataka u vezi s antidampinškim ispitnim postupcima; da bi zbog opsega promjena i s ciljem osiguranja ispravne i transparentne primjene pravila jezik novih sporazuma trebalo uvesti u zakonodavstvo Zajednice u što je moguće većoj mjeri". [neslužbeni prijevod]

8 Članak 3. Osnovne uredbe, naslovljen „Utvrđivanje štete“, u stavku 1. određuje da „sukladno [toj] Uredbi, izraz ‚šteta’, ako nije drukčije navedeno, znači materijalna šteta proizvođačima Zajednice, prijetnja materijalne štete proizvođačima Zajednice ili materijalno zaostajanje u razvoju proizvodnje te se tumači sukladno odredbama [tog] članka“. [neslužbeni prijevod]

9 Članak 4. navedene uredbe, naslovljen „Definicija proizvodnje Zajednice“, u članku 1. predviđa da se „za potrebe [te] Uredbe pojam ‚proizvodnja Zajednice’ tumači tako da se odnosi na proizvođače istovjetnih proizvoda Zajednice u cjelini ili na one od njih čija ukupna proizvodnja proizvoda predstavlja većinski dio ukupne proizvodnje tih proizvoda Zajednice, a kako je definirano člankom 5. stavkom 4.“. [neslužbeni prijevod]

10 Članak 5. Osnovne uredbe, naslovljen „Pokretanje postupka“, određuje:

„1. Osim kako je navedeno u stavku 6., ispitni postupak radi utvrđivanja postojanja, stupnja i učinka bilo koje navodne subvencije pokreće se na temelju pisanog zahtjeva fizičke ili pravne osobe, ili udruženja koje nema pravnu osobnost, a koje djeluje u ime industrije Zajednice.

[...]

2. Zahtjev iz stavka 1. sadrži dostatne dokaze o postojanju dampinga, šteti i uzročno-posljedičnoj vezi između navodnog dampinškog uvoza i navodne štete. [...]

3. Komisija ispituje, u mjeri u kojoj je moguće, točnost i primjerenost dokaza podnesenih u zahtjevu, a kako bi utvrdila da postoje dostatni dokazi koji opravdavaju pokretanje ispitnog postupka.

4. Ispitni postupak prema stavku 1. pokreće se samo ako se utvrdi, na temelju ispitivanja stupnja potpore ili protivljenja zahtjevu proizvođača istovjetnog proizvoda Zajednice, da su zahtjev podnijeli proizvođači Zajednice, odnosno da je on podnesen u njihovo ime. Smatra se da je zahtjev podnijela proizvodnja Zajednice ili da je podnesen u njezino ime ako ga podupiru oni proizvođači Zajednice čija ukupna proizvodnja čini više od 50% ukupne proizvodnje istovjetnog proizvoda koji proizvodi taj dio proizvodnje Zajednice koji bilo podupire ili se protivi zahtjevu. Međutim, ispitni postupak ne pokreće se ako na proizvođače Zajednice koji podržavaju zahtjev otpada manje od 25% ukupne proizvodnje istovjetnog proizvoda Zajednice.

[...]“ [neslužbeni prijevod]

11 Članak 9. navedene uredbe određuje uvjete pod kojima se ispitni postupak prekida, sa ili bez uvođenja antidampinških mjera. On propisuje:

„1. Ako se zahtjev povuče, postupak se može prekinuti, osim ako je prekid protivan interesu Zajednice.

2. Ako su zaštitne mjere nepotrebne nakon provedenih savjetovanja i ako nije podnesen prigovor u okviru Savjetodavnog odbora, ispitni postupak ili postupak se prekida. U svim drugim slučajevima Komisija odmah podnosi izvješće Vijeću o rezultatima provedenih savjetovanja zajedno s prijedlogom za prekid postupka. Smatra se da je postupak prekinut ako, u roku od jednog mjeseca, Vijeće nije kvalificiranom većinom donijelo drukčiju odluku.

[...]

4. Ako činjenice, kako su konačno utvrđene, dokazuju postojanje dampinga i dampingom nanesene štete i ako je potrebno djelovati kako bi se zaštitili interesi Zajednice u skladu s člankom 21., Vijeće, postupajući na temelju prijedloga Komisije, a nakon savjetovanja sa Savjetodavnim odborom, uvodi konačnu antidampinšku pristojbu. Vijeće donosi prijedlog, osim ako odluči, običnom većinom, odbiti prijedlog, u roku od mjesec dana od podnošenja prijedloga Komisije. [...]

[...]“ [neslužbeni prijevod]

12 U smislu članka 11. stavaka 2. i 5. Osnovne uredbe:

„2. Konačna antidampinška mjera istječe pet godina od uvođenja ili pet godina od datuma zadnje revizije mjere koja pokriva damping i štetu, osim ako je revizijom utvrđeno da bi istek mjere vjerojatno doveo do nastavka ili ponavljanja dampinga i štete. Revizija se pokreće na inicijativu Komisije, na zahtjev proizvođača Zajednice ili u njihovo ime, a ostaje na snazi do završetka revizije.

[...]

5. Odgovarajuće odredbe ove Uredbe u vezi s postupcima i vođenjem ispitnog postupka, osim odredbi koje se odnose na rokove, primjenjuju se na sve postupke revizije koji se provode prema stavcima 2., 3. i 4. [...]

[...]“ [neslužbeni prijevod]

Uredbe (EZ) br. 1470/2001 i (EZ) br. 866/2005

13 Nakon ispitnog postupka koji je nakon podnošenja zahtjeva, 4. travnja 2000. pokrenuo European Lighting Companies Federation, Vijeće je donijelo Uredbu (EZ) br. 1470/2001 od 16. srpnja 2001. kojom se uvodi konačna antidampinška pristojba i konačno ubire privremena pristojba koja je uvedena na uvoz integriranih elektroničkih kompaktnih fluorescentnih rasvjetnih tijela (CFL-i) podrijetlom iz Narodne Republike Kine (SL L 195, str. 8.).

14 Nakon pokretanja ispitnog postupka o mogućem izbjegavanju tih pristojbi, Vijeće je nadalje donijelo Uredbu (EZ) br. 866/2005 od 6. lipnja 2005. o proširenju konačnih protudampinških pristojbi uvedenih na temelju Uredbe (EZ) br. 1470/2011 o uvozu istog proizvoda poslanog iz Socijalističke Republike Vijetnama, Islamske Republike Pakistana i Republike Filipina (SL L 145, str. 1.).

15 Uredba br. 1470/2001 izmijenjena je Uredbom Vijeća (EZ) br. 1322/2006 od 1. rujna 2006. (SL L 244, str. 1.).

Okolnosti spora i pobijana presuda

16 Nakon objave mišljenja o isteku mjera donesenih Uredbom br. 1470/2001 (SL 2005., C 254, str. 2.), Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated, koji je djelovao u ime Osrama GmbH (u daljnjem tekstu: Osram), podnio je Komisiji zahtjev za reviziju spomenutih mjera.

17 Dana 12. lipnja 2006. Komisija je uputila upitnik četvorici proizvođača integriranih elektroničkih kompaktnih fluorescentnih rasvjetnih tijela (u daljnjem tekstu: CFL-i), odnosno GE Hungaryju Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt) (u daljnjem tekstu: GE Hungary), Osramu, Philipsu Poland i SLI Sylvaniji Lighting International (u daljnjem tekstu: Sylvania).

18 GE Hungary i Osram u svojem su odgovoru naveli da se slažu s pokretanjem postupka revizije, dok su Philips Poland i Philips Pays-Bas izrazili protivljenje takvom postupku. Sylvania nije odgovorila na upitnik.

19 Komisija je smatrala kako postoji dovoljno dokaza koji opravdavaju pokretanje revizije. Sukladno tomu pokrenula je takav postupak i započela ispitni postupak koji je obuhvatio razdoblje između 1. srpnja 2005. i 30. lipnja 2006.

20 GE Hungary je 26. studenoga 2006. obavijestio Komisiju da se od sada više ne slaže s održavanjem na snazi predmetnih antidampinških mjera, dok ju je Sylvania 19. prosinca 2006. obavijestila da je procijenila kako nije u interesu Zajednice da predmetne antidampinške mjere ostanu na snazi.

21 Dana 10. srpnja 2007. Komisija je predala dokument s podacima prema kojima je namjeravala predložiti prekid postupka revizije. U tom dokumentu Komisija je osobito pojasnila da iako je u trenutku pokretanja postupka zahtjev podupirao većinski dio proizvođača Zajednice, ukupna proizvodnja proizvođača koji su se protivili zahtjevu od tada je iznosila nešto više od 50% ukupne proizvodnje Zajednice. Sukladno tomu zahtijevala je ukidanje antidampinških mjera i prekid navedenog postupka.

22 Dana 24. i 25. srpnja 2007. Philips Poland i Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated predali su očitovanja o navedenom dokumentu.

23 Dana 31. kolovoza 2007. Komisija je u osnovnom dokumentu s informacijama navela da je naposljetku došla do zaključka da u interesu Zajednice razdoblje primjene predmetnih antidampinških mjera treba produžiti za godinu dana.

24 Vijeće je 15. listopada 2007. donijelo spornu uredbu.

25 Žalitelji su 21. prosinca 2007. tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda zatražili poništenje navedene uredbe.

26 Žalitelji su u potporu svojem zahtjevu istaknuli tri tužbena razloga, od kojih se prva dva temelje na povredi članka 3. stavka 1., članka 9. stavaka 1. i 4. te članka 11. stavka 2. Osnovne uredbe.

27 Žalitelji su s jedne strane osobito podržali to da institucije Europske unije ne mogu provoditi antidampinški postupak u slučaju smanjenja stupnja potpore zahtjevu i da se, s druge strane, Vijeće nije moglo osloniti samo na podatke Osrama kako bi procijenilo štetu nanesenu proizvodnji Zajednice s obzirom na to da se ne može smatrati da proizvodnja Osrama, koja predstavlja svega oko 48% ukupne proizvodnje Zajednice, čini njezin „većinski dio“.

28 Za odbijanje dvaju tužbenih zahtjeva koji se temelje na povredi članka 3. stavka 1., članka 9. stavaka 1. i 4. i članka 11. stavka 2. Osnovne uredbe, Opći sud je, kao prvo, ispitao pitanje mogu li institucije Unije provoditi postupak revizije unatoč činjenici da, kada se radi o potpori koju su predmetnom zahtjevu dali proizvođači CFL-a, nije dosegnut prag od 50% naveden u članku 5. stavku 4. navedene uredbe.

29 Opći sud je najprije podsjetio u točkama 75. do 78. pobijane presude da su zahtjev za pokretanje postupka revizije prvo poduprli GE Hungary i Osram, koji zajedno predstavljaju više od 50% ukupne proizvodnje CFL-a, dok je Philips Poland izrazio protivljenje tom pokretanju postupka, a Sylvania nije zauzela stajalište. Ta situacija se međutim izmijenila nekoliko mjeseci nakon pokretanja predmetnog postupka revizije kada su, tijekom ispitnog postupka koji je vodila Komisija, GE Hungary i Sylvania obavijestili potonju da se od tog trenutka protive održavanju predmetnih antidampinških mjera na snazi. To protivljenje imalo je za posljedicu to da je dio ukupne proizvodnje proizvođača Zajednice koji su podupirali zahtjev za reviziju, iako je ostao znatno viši od praga od 25% spomenutog u članku 5. stavku 4. Osnovne uredbe, pao neznatno ispod praga od 50% spomenutog u toj odredbi. Zapravo je jedini proizvođač Zajednice koji je nastavio podupirati taj zahtjev, odnosno Osram, činio 48% ukupne proizvodnje Zajednice, dok su ostala trojica proizvođača koja su mu se protivila zajedno predstavljala preostalih 52%.

30 Sud je zatim u točki 84. pobijane presude istaknuo da je u svojoj presudi Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Vijeće (T-249/06, EU:T:2009:62) već presudio da članak 5. stavak 4. navedene uredbe ne sadrži nikakvu obvezu za Komisiju da prekine antidampinški postupak u tijeku ako stupanj potpore zahtjevu padne ispod minimalnog praga od 25% proizvodnje Zajednice, a „ta se odredba zapravo

[odnosi] samo na stupanj potpore zahtjevu koji je potreban kako bi Komisija mogla pokrenuti postupak“. Opći sud je u točki 85. pobijane presude pojasnio da se presuda Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/ Vijeće (T-249/06, EU:T:2009:62) odnosila na članak 9. stavak 1. iste uredbe, iako je ta presuda bila donesena u predmetu u kojem zahtjev nije bio povučen, nego mu se navodno samo smanjila razina potpore tijekom postupka. Opći sud je u istoj točki naveo da „je to rješenje sasvim logično zato što, ako sukladno spomenutoj odredbi Komisija nije dužna prekinuti postupak u slučaju povlačenja zahtjeva, to isto treba *a fortiori* vrijediti i u slučaju običnog smanjenja stupnja potpore zahtjevu.“

31 Nakon što je utvrdio, u točki 86. pobijane presude, da se članak 5. stavak 4. i članak 9. stavak 1. Osnovne uredbe primjenjuju na postupke revizije sukladno članku 11. stavku 5. te uredbe, Opći sud je iz toga zaključio da su institucije Unije smjele nastaviti postupak revizije unatoč činjenici da je bilo moguće da prag od 50% iz članka 5. stavka 4. navedene uredbe neće biti dosegnut.

32 Konačno, Opći sud je u točki 88. pobijane presude ocijenio da Vijeće tumačenjem članka 9. stavka 1. Osnovne uredbe nije prisvojilo nikakvu novu nadležnost, s obzirom na to da je „odlučilo održati na snazi predmetne antidampinške mjere za dodatno razdoblje od godinu dana tek nakon što je utvrdilo, što mu je i bila zadaća, da i dalje postoji damping, da bi istek tih mjera mogao dovesti do nastavka dampinga i štete te da je takvo održavanje na snazi u interesu Zajednice“.

33 Sukladno tomu, Opći sud je zaključio da se u predmetnom slučaju ne može utvrditi nikakva povreda članka 9. stavka 1. Osnovne uredbe.

34 Kao drugo, Opći sud je ispitao pitanje definicije proizvodnje Zajednice kako bi se utvrdila šteta.

35 Opći sud je najprije u točki 91. pobijane presude podsjetio da se, u skladu s člankom 11. stavkom 2. Osnovne uredbe, antidampinška pristojba može održati na snazi duže od roka od pet godina iz te odredbe samo ako bi njezin istek mogao dovesti do nastavka ili ponavljanja dampinga i štete, pri čemu se pojam štete tumači u skladu s člankom 3. stavkom 1. iste uredbe kao materijalna šteta proizvođačima Zajednice, prijetnja materijalne štete proizvođačima Zajednice ili materijalno zaostajanje u razvoju proizvodnje Zajednice.

36 Zatim je u točki 92. pobijane presude iznio da članak 4. stavak 1. navedene uredbe definira proizvodnju Zajednice kao „proizvođače Zajednice u cjelini istovjetnih proizvoda“ ili kao „one od njih čija ukupna proizvodnja proizvoda predstavlja većinski dio ukupne proizvodnje Zajednice tih proizvoda [istovjetnih], a kako je definirano člankom 5. stavkom 4. [iste uredbe]“ i da institucije Unije raspolažu širokim diskrecijskim pravom kad je riječ o izboru između dviju mogućnosti te alternative.

37 Opći sud je u točki 94. pobijane presude utvrdio da slučajevi predviđeni, izričito ili prešutno, člankom 9. stavkom 1. Osnovne uredbe po definiciji pretpostavljaju da prag od 50% iz članka 5. stavka 4. te uredbe više nije dosegnut, iz čega je zaključio da se „načelno upućivanje iz [članka 4. stavka 1. navedene uredbe] na članak 5. stavak 4. [iste] uredbe u pogledu izraza ‚većinski dio […] ukupne proizvodnje Zajednice’ može shvatiti samo kao upućivanje na minimalni prag od 25%, a ne na onaj od 50%“. Za Opći sud „takvo rješenje nameće se tim više jer zahtjev u skladu s kojim proizvodnja Zajednice mora činiti većinski dio ukupne proizvodnje Zajednice treba osigurati da ukupna proizvodnja proizvođača uključenih u tu proizvodnju bude dovoljno zastupljena. Međutim, potonje svojstvo više ovisi o udjelu proizvodnje tih proizvođača u ukupnoj proizvodnji Zajednice nego o stajalištu koje su prema zahtjevu ili zahtjevu za reviziju zauzeli proizvođači koji nisu uključeni u proizvodnju Zajednice sukladno članku 5. stavku 4. Osnovne uredbe“.

38 Opći sud je u točki 96. pobijane presude zaključio da Vijeće nije počinilo nikakvu pogrešku koja se tiče prava kada je odlučilo uključiti samo Osram u definiciju industrije Zajednice radi utvrđivanja štete.

Zahtjevi stranaka

39 Žalitelji zahtijevaju od Suda da ukine pobijanu presudu i naloži Vijeću snošenje troškova žalitelja kako pred Općim sudom tako i u okviru ove žalbe.

40 Vijeće zahtijeva odbijanje žalbe i nalaganje snošenja troškova žaliteljima.

41 Komisija od Suda na prvom mjestu zahtijeva da odbije žalbu. Podredno, zahtijeva da se o tužbi odluči pred prvostupanjskim sudom i da se tužba odbaci kao nedopuštena ili odbije kao neosnovana.

42 Osram zahtijeva odbijanje žalbe i nalaganje snošenja troškova žaliteljima.

O žalbi

43 U potporu svojoj žalbi žalitelji ističu dva žalbena razloga, koji se s jedne strane temelje na povredi članka 9. stavka 1. Osnovne uredbe, u vezi s prekidom postupka u slučaju povlačenja zahtjeva, i s druge strane na istodobnoj primjeni članka 4. stavka 1. i članka 5. stavka 4. te uredbe, u vezi s definicijom pojma „industrija Zajednice“.

Prvi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

44 Prvim žalbenim razlogom žalitelji Općem sudu prigovaraju da je pogrešno tumačio članak 9. stavak 1. Osnovne uredbe, smatrajući da ako ta odredba omogućuje Komisiji da nastavi ispitni postupak unatoč povlačenju prvobitnog zahtjeva, isto to treba vrijediti *a fortiori* u slučaju smanjenja potpore proizvođača Zajednice tom zahtjevu.

45 Slijedom navedenoga, žalitelji ističu da je pogrešno da se, kako bi podupro to ekstenzivno tumačenje, Opći sud u točki 84. pobijane presude pozvao na svoju presudu Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Vijeće (T-249/06, EU:T:2009:62), s obzirom na činjenične razlike koje postoje između predmeta koji je doveo do potonje presude i ovog predmeta. Žalitelji dodaju da sadržaj članka 9. stavka 1. Osnovne uredbe jasno navodi na to da je njegova primjena ograničena samo na slučaj povlačenja zahtjeva, što je uostalom potvrđeno praksom institucija Unije.

46 Vijeće, koje podupiru Osram i Komisija, ističe da prema Osnovnoj uredbi, za razliku od postupovne faze koja se odnosi na pokretanje ispitnog postupka, ispitni postupak sam po sebi nije podvrgnut nikakvoj posebnoj odredbi koja bi obvezala Komisiju da ga prekine u slučaju smanjenja stupnja potpore zahtjevu. Vijeće navodi da se ta razlika objašnjava nužnošću da se razlikuje procesna legitimacija podnositelja zahtjeva u stadiju pokretanja postupka, nužnošću koja više ne postoji tijekom ispitnog postupka čiji je cilj skupljanje korisnih podataka koji omogućavaju da se utvrdi postoji li ili ne šteta koju je industriji Zajednice nanio damping.

47 Prema Vijeću, obrazloženje Općeg suda nije protivno navedenoj uredbi i osim toga, konačno, proizlazi već iz ranije sudske prakse Općeg suda ustanovljene kako presudom Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Vijeće (T-249/06, EU:T:2009:62) tako i presudom Gem-Year i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Vijeće (T-172/09, EU:T:2012:532), iz kojih bi proizlazilo da zahtjevi koji se odnose na procesnu legitimaciju koji su propisani u članku 5. stavku 4. iste uredbe moraju biti ispunjeni samo u trenutku pokretanja ispitnog postupka, a ne tijekom njegova trajanja.

48 Vijeće je dodalo da se, ako se utvrdi da su institucije Unije koje raspolažu širokom marginom prosudbe u svrhu odlučivanja treba li prekinuti postupak nakon povlačenja zahtjeva u prijašnjoj praksi češće prekidale ispitni postupak nakon takvog povlačenja, iz toga ne može zaključiti da su te institucije također trebale prekinuti ispitni postupak koji je doveo do sporne uredbe uz obrazloženje da se smanjila potpora proizvodnje Zajednice ispitnom postupku.

Ocjena Suda

49 Najprije treba podsjetiti da članak 5. Osnovne uredbe točno određuje uvjete u kojima se zahtjevom „koji je podnijela […] fizička ili pravna osoba, ili udruženje koje nema pravnu osobnost, a koje djeluje u ime proizvodnje Zajednice“ pokreće ispitni antidampinški postupak. Slijedom navedenoga, taj članak u stavku 4. propisuje da se, kako bi se smatralo da su taj zahtjev podnijeli proizvođači Zajednice, moraju kumulativno ispuniti dva uvjeta koji se odnose na važnost potpore koja je predmet zahtjeva. S jedne strane, tu potporu moraju dati „oni proizvođači Zajednice čija ukupna proizvodnja čini više od 50% ukupne proizvodnje istovjetnog proizvoda koji proizvodi taj dio proizvodnje Zajednice koji podupire ili se protivi zahtjevu“. S druge strane, navedenu potporu moraju dati proizvođači Zajednice na koje otpada najmanje 25% ukupne proizvodnje istovjetnog proizvoda koji proizvodi Zajednica.

50 Jednom kada se ispitni postupak pokrene, valja navesti da članak 9. stavak 1. navedene uredbe izričito propisuje mogućnost da Komisija prekine navedeni ispitni postupak u slučaju povlačenja zahtjeva i to „osim ako je prekid protivan interesu Zajednice“.

51 Ista uredba ne propisuje nikakvu odredbu o mjerama koje Komisija mora poduzeti tijekom ispitnog postupka u slučaju smanjenja stupnja potpore proizvođača zahtjevu ili revizijskom zahtjevu.

52 Međutim, s obzirom na to da u slučaju povlačenja zahtjeva ili revizijskog zahtjeva institucije Unije mogu, temeljem članka 9. stavka 1. i članka 11. stavka 5. Osnovne uredbe, nastaviti ispitni postupak, to isto treba *a fortiori* vrijediti, kao što je to utvrdio Opći sud u točki 85. pobijane presude, i u slučaju običnog smanjenja stupnja potpore zahtjevu.

53 Stoga valja smatrati da smanjenje stupnja potpore proizvođača zahtjevu ili revizijskom zahtjevu nije takve naravi da nužno uzrokuje prekid ispitnog postupka, i to iako bi takvo smanjenje značilo da ta potpora odgovara nižoj razini proizvodnje u odnosu na jedan od dva praga koji su propisani člankom 5. stavkom 4. navedene uredbe.

54 Takvo tumačenje se tim više nameće kada se, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 118. svojeg mišljenja, tijekom ispitnog postupka stavovi predstavnika proizvodnje Zajednice mogu mijenjati u suprotstavljenim smjerovima. Takve promjene ne mogu biti prepreka pravilnom odvijanju predmetnog postupka.

55 Iz toga proizlazi da nije počinjena pogreška koja se tiče prava kada je u točkama 85. i 86. pobijane presude Opći sud tumačio članak 9. stavak 1. navedene uredbe smatrajući da iz tih odredaba *a fortiori* proizlazi da su institucije Unije imale pravo nastaviti postupak revizije unatoč tome što je bilo moguće da prag od 50% iz članka 5. stavka 4. iste uredbe nije bio dosegnut.

56 S obzirom na navedena razmatranja prvi žalbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Drugi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

57 Svojim drugim žalbenim razlogom žalitelji ističu da je Opći sud pogrešno tumačio članak 4. stavak 1. Osnovne uredbe, u vezi s člankom 5. stavkom 4. te uredbe.

58 Glede toga, žalitelji navode da za definiciju pojma „proizvodnja Zajednice“ primjenom članka 4. stavka 1. navedene uredbe i stoga za ocjenu postojanja ili nepostojanja štete koju je pretrpjela navedena proizvodnja Opći sud nije pravilno primijenio jedan od kumulativnih kriterija koji se odnose na potporu danu zahtjevu, a koji su propisani u članku 5. stavku 4. iste uredbe, što je u ovom slučaju kriterij prema kojem zahtjev trebaju podupirati proizvođači Zajednice čija ukupna proizvodnja čini više od 50% istovjetnog proizvoda koji proizvodi taj dio proizvodnje Zajednice koji bilo podupire ili se protivi razmatranom zahtjevu. Žalitelji su tako zaključili da je Opći sud, postupajući na taj način, zanemario odredbu Osnovne uredbe čije tumačenje ne smije sadržavati nikakvu nesigurnost i tako naštetio načelu pravne sigurnosti.

59 Vijeće, Osram i Komisija ističu da su žalitelji pomiješali dva različita pojma. Prvi pojam je onaj koji se odnosi na procesnu legitimaciju, koju treba provjeriti prilikom podnošenja zahtjeva i prije svakog pokretanja postupka. Cilj te provjere jest osigurati da taj zahtjev podupire stranka koja dovoljno zastupa proizvodnju Unije i posljedično se odnosi na poštovanje dvaju kumulativnih minimalnih pragova proizvodnje propisanih u članku 5. stavku 4. Osnovne uredbe. Drugi pojam, odnosno onaj štete prouzročene proizvodnji Zajednice, treba ocijeniti tijekom ispitnog postupka neovisno o prvobitnom zahtjevu, što znači da u obzir treba uzeti samo minimalni prag od 25% ukupne proizvodnje proizvoda koji proizvodi Zajednica da se odredi je li ili nije većinski dio proizvodnje Zajednice zahvaćen dampinškom praksom. Vijeće, Osram i Komisija su iz toga zaključili da stoga nije počinjena pogreška koja se tiče prava kada je Opći sud u točkama 93. i 94. pobijane presude smatrao da treba različito shvatiti pojam „proizvodnje Zajednice“ prije pokretanja ispitnog postupka i tijekom ispitnog postupka, kako bi se zaključilo da se upućivanje iz članka 4. stavka 1. te uredbe na njezin članak 5. stavak 4. „može shvatiti samo kao upućivanje na minimalni prag od 25%, a ne na onaj od 50%“.

Ocjena Suda

60 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, odredbe prava Unije trebaju se u najvećoj mogućoj mjeri tumačiti s obzirom na međunarodno pravo, osobito kada takve odredbe imaju za cilj upravo provođenje međunarodnog sporazuma koji je Unija sklopila (vidjeti presudu SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, t. 51. i navedenu sudsku praksu).

61 Iz uvodnih izjava 1. do 3. i uvodne izjave 5. Osnovne uredbe proizlazi da pojam „proizvodnje Zajednice“ treba tumačiti u skladu s Antidampinškim sporazumom iz 1994.

62 Članak 4. stavak 1. Osnovne uredbe pojam „proizvodnja Zajednice“ definira tako da se odnosi bilo na „ukupnost proizvođača Zajednice istovjetnih proizvoda“ bilo na „one [od tih proizvođača] čija ukupna proizvodnja proizvoda predstavlja većinski dio ukupne proizvodnje Zajednice tih proizvoda, u smislu članka 5. stavka 4.“

63 Antidampinški sporazum iz 1994. u biti koristi istu mogućnost za definiciju pojma „domaća proizvodnja“. U vezi s drugim dijelom te mogućnosti, kako u Antidampinškom sporazumu iz 1994. tako i u Osnovnoj uredbi, odlučujući element jest pojam „pretežnog dijela“ ukupne nacionalne proizvodnje ili proizvodnje Zajednice.

64 Kada se radi o tom dijelu, čije je tumačenje jedini predmet drugog žalbenog razloga, treba istaknuti da, za razliku od članka 4.1. Antidampinškog sporazuma iz 1994., članak 4. stavak 1. navedene uredbe, koji se odnosi na definiciju proizvodnje Zajednice, pojašnjava pojam „pretežnog dijela“ ukupne proizvodnje Zajednice istovjetnih proizvoda upućivanjem na članak 5. stavak 4. iste uredbe.

65 To upućivanje predstavlja zajednički element u odnosu na definiciju iz članka 4.1. Antidampinškog sporazuma iz 1994.

66 Treba utvrditi da se prag od 50% i prag 25% iz članka 5. Osnovne uredbe odnose na različite skupine proizvođača Zajednice.

67 Međutim, najprije treba utvrditi da se prag od 50% odnosi jedino na relativnu „važnost“ proizvođača Zajednice koji podupiru zahtjev u skupini koju čine proizvođači Zajednice koji podupiru i protive se zahtjevu.

68 Protivno tomu, prag od 25% upućuje na „ukupnu proizvodnju istovjetnog proizvoda Zajednice“ i odnosi se na postotak koji čine proizvođači Zajednice koji podupiru zahtjev u toj ukupnoj proizvodnji. Stoga je samo taj prag od 25% mjerodavan za određivanje toga predstavljaju li navedeni proizvođači „većinski dio“ ukupne proizvodnje istovjetnog proizvoda Zajednice u smislu članka 4. stavka 1. Osnovne uredbe.

69 U tim uvjetima valja smatrati da se članak 4. stavak 1. i članak 5. stavak 4. Osnovne uredbe, u vezi s člankom 4.1. Antidampinškog sporazuma iz 1994., mogu shvatiti samo tako da upućuju na minimalni prag od 25%. Upućivanjem na navedeni prag članak 4. stavak 1. Osnovne uredbe samo pojašnjava da se s obzirom na to da kombinirana proizvodnja proizvođača Zajednice koji podupiru zahtjev ne doseže 25% ukupne proizvodnje Zajednice, u svakom slučaju ne može smatrati da dovoljno predstavlja proizvodnju Zajednice.

70 U slučaju da kombinirana proizvodnja navedenih proizvođača prelazi navedeni prag, mogu se odrediti ili zadržati antidampinške mjere ako odnosne institucije Unije uspiju utvrditi, uzevši u obzir sve mjerodavne činjenice predmeta, da šteta koja proizlazi iz uvoza proizvoda koji čine predmet dampinga zahvaća većinski dio ukupne proizvodnje Zajednice istovjetnih proizvoda.

71 U vezi sa spornom uredbom, Vijeće se oslanja na podatke samo jednog proizvođača, odnosno Osrama, koji čini oko 48% ukupne proizvodnje Zajednice istovjetnog proizvoda u svrhu procjene štete nanesene proizvodnji Zajednice.

72 Glede toga treba utvrditi da se može smatrati da dio proizvodnje Zajednice koji je vrlo blizu 50% ukupne proizvodnje Zajednice istovjetnog proizvoda – kao što je 48% – očigledno predstavlja njezin većinski dio. Naime, članak 4. stavak 1. Osnovne uredbe upućuje na pojam „većinskog dijela“ proizvodnje Zajednice, a ne na „većinu proizvodnje Zajednice“.

73 Iz svega prethodno navedenoga proizlazi da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je s jedne strane u točki 94. pobijane presude smatrao da se upućivanje iz članka 4. stavka 1. Osnovne uredbe na njezin članak 5. stavak 4. može shvatiti samo kao upućivanje na minimalni prag od 25%, a ne na onaj od 50%, i kada je s druge strane u točki 96. navedene presude utvrdio da je Vijeće pravilno moglo smatrati da proizvodnja Osrama, koja čini oko 48% ukupne proizvodnje Zajednice, predstavlja „sigurno većinski dio proizvodnje Zajednice“.

74 Stoga se drugi žalbeni razlog ne može prihvatiti.

75 S obzirom na sva prethodna razmatranja, žalbu valja odbiti kao neosnovanu.

Troškovi

76 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika Suda, koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

77 Budući da su Vijeće i Osram podnijeli zahtjev da se Philipsu Poland i Philipsu Pays-Bas naloži snošenje troškova i da oni nisu uspjeli u svojim žalbenim navodima, treba im naložiti snošenje troškova.

78 Sukladno članku 140. stavku 1. Poslovnika, koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, države članice i institucije Unije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove. Sukladno tomu Komisija, intervenijent u prvom stupnju, snosi vlastite troškove.

Slijedom navedenoga, Sud (veliko vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Žalba se odbija.**

2. **Philips Lighting Poland S. A. i Philips Lighting BV snose vlastite troškove i nalaže im se snošenje troškova Vijeća Europske unije i Osrama GmbH.**

3. **Europska komisija snosi vlastite troškove.**

Potpisi